

**FREIDA
McFADDEN**

ÄLÄ VALEHTELE

Suomentanut Jussi Tuomas Kivi

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
Never Lie

Copyright © 2022 by Freida McFadden. All rights reserved.
Published by agreement with Licht & Burr Literary Agency,
Denmark on behalf of Jane Rotrosen Agency, LLC.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-51779-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

PROLOGI

ADRIENNE

Kaikki valehtelevat.

Vuosia sitten kehitettiin psykologinen koe, jossa ihmisten epärehellisyttä mitattiin rikkinäisen myyntiautomaatin avulla.

Osallistujille kerrottiin, että automaatti oli epäkunnossa: jos siihen laittoi dollarin, rikkinäinen automaatti luovutti tilatut karamellit, mutta myös palautti dollarin. Automaattia kokeilleet osallistujat huomasivat, että se piti paikkansa. He saivat laitteesta yhden, kaksi, kolme tai neljäkin ilmaista karamellia, minkä jälkeen se palautti heidän rahansa.

Automaatissa oli kyltti, jossa luki: ”Jos automaatti ei toimi, ilmoitathan tähän numeroon.” Osallistujat eivät tienneet, että numero kuului yhdelle koetta johtavista tutkijoista.

Kuinka moni osallistuja soitti numeroon ilmoittaakseen rikkinäisestä automaatista?

Ei yksikään.

Aivan. Yksikään kymmenistä kokeeseen osallistujista ei ollut niin rehellinen, että olisi soittanut ja ilmoittanut rikkinäisestä automaatista. Jokainen heistä otti ilmaiset karkit ja jatkoi matkaansa.

Kuten sanoin, kaikki valehtelevat.

On olemassa selkeitä merkkejä, joista tunnistaa valehtelijan – varsinkin harjaantumattoman valehtelijan. Koska minä olen koulutettu psykiatri, tunnistan merkit helposti. Niitä on melkein liiankin helppo huomata:

Valehtelijat liikehtivät hermostuneesti.

Heidän äänensävynsä ja puhetapansa vaihtelevat.

Valehtelijat kertovat liikaa tietoja ja selittävät asiat liian tarkasti vakuuttaakseen itsensä tai toiset siitä, mitä ovat sanomassa.

Näiden merkkien tunnistamiseksi on kehitetty erilaisia laitteita. Parhaatkin valheenpaljastimet tekevät silti virheitä yhdessä tapauksessa neljästä. Minä olen paljon tarkempi.

Jos kuuntelee potilaitteni nauhoitteita, ei välttämättä huomaa mitään. Äänitteeltä puuttuvat tärkeät visuaaliset vihjeet, esimerkiksi katsekontaktin välttely tai suun tai silmien peittäminen. Mutta jos varaat minulta ajan ja istut vastaanotollani puhumassa minulle, näen ilmeesi ja eleesi – ja kuulen äänensävyäsi.

Minä selvitän kyllä totuuden. Saan sen selville aina.

Minulle ei kannata valehdella.

1. LUKU

NYKYPÄIVÄ

TRICIA

Olemme toivottomasti eksyksissä, eikä mieheni suostu myöntämään sitä.

Se ei ole mitenkään poikkeuksellista Ethanille. Olemme olleet naimisissa puoli vuotta – olemme siis yhä vastanaineita – ja yhdeksänkymmentä prosenttia ajasta hän on täydellinen aviomies. Ethan tietää kaupungin romanttisimmat ravintolat ja ostaa minulle yhä kukkia, ja kun hän kyselee kuulumisiani, hän kuuntelee oikeasti ja esittää sopivia jatkokysymyksiä.

Mutta loput kymmenen prosenttia ajasta hän on niin itsepäinen, että tekisi mieleni kirkua.

”Et kääntynyt Cedar Lanen risteyksestä”, sanon Ethanille. ”Ohitimme sen jo kilometri sitten.”

”*Ei pidä paikkaansa.*” Ethanin kaulalla pullottaa verisuoni. ”Se on vasta edessäpäin. Emme ohittaneet sitä vielä.”

Huokaisen turhautuneena ja selaan kiinteistönvälittäjämme Judy'n printtaamia ajo-ohjeita Westchesterin talolle. Kyllä, meillä on

navigaattorikin, mutta signaali katosi jo kymmenisen minuuttia sitten. Nyt meidän on luotettava pelkkään paperiin. Tosi retroa.

No, Ethan haluaa talon syrjäseudulta. Nyt hän ainakin saa haluamansa.

Pahinta on, että täällä *sataa lunta*. Pyry alkoi muutama tunti sitten, kun lähdimme Manhattanilta. Aluksi pienet ja söpöt hiutaleet sulivat heti osuessaan maahan. Viimeisen tunnin aikana ne ovat kasvaneet nelinkertaisiksi, eivätkä ole enää kovin söpöjä.

Ja kun käännyimme pois moottoritieltä, jouduimme hiljaiselle ja kapealle tielle, joka on muuttunut lumesta liukkaaksi. Eikä Ethanin auto ole mikään maasturi. Hänen Bemarissaan on upeat nahkaistuimet, mutta pelkkä etuveto. Eikä hän ole erityisen taitava ajamaan lumessa. Jos auto lähtisi luisuun, hän ei varmaan edes muistaisi, pitääkö rattia kääntää luiston suuntaan vai päinvastoin. (Luiston suuntaanhan se oli, vai mitä?)

Ja kuinka ollakaan, auto lähtee luisuun loskaisella jäällä. Ethan puristaa rattia rystyset valkoisina. Hän saa autonsa hallintaan, mutta sydämeni jyskyttää vimmatusti. Lumisade sankkenee jatkuvasti. Lopulta Ethan ohjaa tien sivuun ja ojentaa kätensä kohti papereitani.

”Voisin katsoa niitä ohjeita.”

Ojennan hänelle hieman rypistyneet paperit. Olisinpa saanut ajaa itse. Ethan ei koskaan myöntäisi, että olen häntä parempi suunnistaja. ”Taisimme ohittaa sen risteyksen, Ethan.”

Mieheni katselee tulostettuja ohjeita. Sitten hän siristää silmiään ja tiirailee tuulilasin läpi. Vaikka pyyhkijät viuhuvat täysillä ja pitkät valot ovat päällä, näkyvyys on surkea. Aurinko on laskemassa, ja näemme vain noin kolme metriä eteenpäin. Sen jälkeen edessämme siintää pelkkää valkoista. ”Ei. Nyt tiedän, miten sinne pääsee.”

”Oletko varma?”

Ethan ei vastaa kysymykseeni, vaan murahtaa: ”Olisit tarkistanut säätiedotuksen ennen lähtöä.”

”Ehkä meidän olisi parasta kääntyä takaisin.” Työnnän käteni polviini väliin. ”Voimme mennä katsomaan sitä taloa toisella kertaa.” Vaikka sellaisena päivänä, kun ulkona ei raivoa lumimyrsky.

Mieheni kääntyy puoleeni ja tuijottaa minua kuin olisin tullut hulluksi. ”Tricia, olemme ajaneet jo melkein kaksi tuntia. Kymmenen minuutin päästä olemme perillä. Ja nytkö sinä haluat *kääntyä takaisin?*”

Tässä toinen asia, jonka olen puolen vuoden avioliittomme aikana oppinut Ethanista. Kun hän päättää tehdä jotain, hän ei anna periksi ennen kuin se on tehty. Ehkä se on hyvä piirre. En haluaisi aviomiestä, joka jättää aina projektinsa kesken.

Opin Ethanista koko ajan uutta. Ystäväni sättivät minua siitä, että menin niin äkkiä naimisiin hänen kanssaan. Tapasimme eräänä päivänä kahvilassa, kun minä kompastuin ja läikytin juomani lattialle hänen pöytänsä vieressä, ja hän vaati saada ostaa minulle uuden.

Se oli niitä juttuja, joista puhutaan ”rakkautena ensi silmäyksellä”. Kun näin Ethanin ensi kertaa, ihastuin hänen vaaleisiin hiuksiinsa, joissa oli vielä vaaleampia raitoja. Hänen silmänsä olivat kirkkaansiniset kuin pilvetön taivas ja niitä reunustivat vaaleat ripset. Ilman jyrkää roomalaista nenäänsä hän olisi ollut jo melkein liiankin nätti. Kun hän hymyili minulle, olin mennyttä. Vietimme seuraavat kuusi tuntia kahvikupillisen ääressä ja myöhemmin samana iltana menimme illalliselle. Sinä yönä jätin poikaystäväni, jonka kanssa olin ollut yli vuoden. Kerroin hänelle anteeksipyytävästi, että olin tavannut miehen, jonka kanssa menisin vielä joskus naimisiin.

Yhdeksän kuukautta myöhemmin olin naimisissa kahvilahurmurini kanssa. Puoli vuotta myöhemmin olemme muuttamassa

esikaupunkiin. Koko suhteemme on sujunut kuin pikakelauksella.

Toistaiseksi en kuitenkaan kadu mitään. Mitä enemmän Ethanista opin, sitä syvemmin häneen rakastun. Ja hän tuntee samoin minua kohtaan. On ihanaa jakaa elämä hänen kanssaan.

Jos ei oteta huomioon erästä suurta salaisuutta, jota hän ei vielä minusta tiedä.

”Hyvä on”, sanon, ”etsitään se talo.”

Ethan ojentaa minulle ohjepaperin ja vaihtaa ajovaihteen silmään. ”Tiedän tarkalleen, mihin mennä. Talo on suoraan edessäpäin.”

Se jää nähtäväksi.

Nyt Ethan ajaa hitaammin, mikä johtuu sekä lumesta että siitä, ettei hän halua taas ohittaa risteystä, jonka me minun mielestäni ohitimme jo kilometri sitten. Minäkin pidän katseeni tiesä, vaikka tuulilasi onkin jo melkein kokonaan huurteessa. Yrittän ajatella lämpimiä, kuivia ajatuksia.

”Tuolla!” Ethan huutaa. ”Näen sen!”

Nojaudun eteenpäin istuimellani, ja turvavyöni kiristyy. *Näkekö hän sen? Mitä hän tarkkaan ottaen näkee?* Onko hänellä näkymättömät lumi- tai pimeänäkölasit? Minä näen vain lunta, jonka takana on lisää lunta, ja sen takana häämöttää pelkkää pimeyttä. Mutta sitten Ethan hidastaa, ja kas kummaa, edessämme avautuu pieni, metsään johtava pikkutie. Ethan suuntaa ajovalot kohti kylttiä, jonka lumi on peittänyt jo melkein kokonaan. Ehdin juuri ja juuri erottaa sanat, kun Ethan kääntää autoa hie-
man liian rajusti.

Cedar Lane.

Kappas vain – Ethan olikin koko ajan oikeassa. Olin varma, että hän oli ajanut risteuksen ohi, mutta ei ollutkaan. Se on tässä. Alan kuitenkin epäillä, selviääkö Bemari talolle johtavasta pienestä,

kapeasta tiestä. Kun katson miestäni, huomaan hänen ajattelevan samaa. Talolle johtavaa tietä on hädin tuskin päällystetty, ja nyt se on paksun lumikerroksen peitossa.

”Sanotaan Judylle, että hoidetaan näyttö nopeasti pois alta”, sanon. ”Muuten jäämme sinne jumiin.”

Ethan nyökkää hyväksyvästi. ”Pakko myöntää, että tämä on jo ihan hullua, vaikka halusinkin löytää syrjäisen paikan. Ihan kuin oltaisiin keskellä...”

Hänen äänensä vaimenee kesken lauseen. Luultavasti hän aikoi sanoa, että olemme keskellä ei mitään. Mutta ennen kuin Ethan ehtii sanoa sitä, hänen suunsa lokahtaa auki, koska talo on vihdoinkin tullut näkyviin.

Ja se on uskomaton.

Judyn nettisivuilla kerrottiin, että talossa on kaksi kerrosta ja ullakko, mutta kuvaus ei tee oikeutta edessämme näkyvälle valtavalle kartanolle. Huoneiden on oltava todella korkeita, koska jyrkkä harjakatto näyttää koskettavan lunta pyryttävää taivasta. Suippokaari-ikkunoiden rivi saa talon näyttämään pikemminkin katedraalilta kuin asumukselta. Ethanin leuka näyttää pian mullahtavan sijoiltaan.

”Jesus”, hän henkäisee. ”Voisitko kuvitella *asuvasi* tällaisessa paikassa?”

Olen ehkä tuntenut mieheni vasta vähän yli vuoden, mutta tunnistan tuon ilmeen. Hänen kysymyksensä ei ole retorinen. Hän todella haluaa asua tässä talossa. Olemme raahanneet Judy-raukkaa ympäri Westchesteria ja Long Islandia, koska yksikään näkemistämme taloista ei ole vastannut Ethanin mielikuvia. Mutta nyt...

”Tykkäätkö siitä?” kysyn.

”Eikö ole upea? Katso nyt tätä paikkaa.”

Avaan suuni sanoakseni samaa. Talo on kiistatta kaunis. Se on valtavan tilava, elegantti ja sijainniltaan syrjäinen. Kaikkea sitä,

mitä olemme etsineet. Täydellinen koti lapsikatraalle, josta olemme unelmoineet. Haluaisin sanoa Ethanille, että rakastan taloa yhtä paljon kuin hänkin. Että meidän pitäisi tehdä tarjous Judyille saman tien.

Mutta en voi.

Koska kun katselen eteeni levittäytyvää pihaa, minua alkaa kuvottaa. Tunne on niin raju, että peitän suuni ja hengitän syvään, jotta en oksentaisi Ethanin Bemarkin kalliille verhoilulle. En ole koskaan ennen tuntenut mitään vastaavaa. Yksikään kymmenistä tyhjästä taloista, joita olemme kiertäneet katsomassa viime kuukausien aikana, ei ole saanut minua yhtä voimakkaan tunteen valtaan.

Tässä talossa on tapahtunut kauheita.

”Voi paska”, Ethan sanoo.

Haukon henkeäni ja yritän torjua uuden ällötyksen aallon. Samalla huomaa, että olemme pysähtyneet. Auton etupyörät pyörivät päättäväisesti, mutta turhaan. Olemme jumissa.

”Tie on liian liukas”, Ethan sanoo. ”Pitoa ei ole.”

Kiedon käsivarret ympärilleni ja värisen, vaikka lämmitys puhaltaa täysillä. ”Mitäs nyt tehdään?”

”No...” Ethan pyyhkäisee huurretta tuulilasista. ”Olemme jo aika lähellä taloa. Voimme yhtä hyvin kävellä sinne.”

Helppo hänen on sanoa. Hänellä ei ole jalassaan Manolo Blahnikin saappaita.

”Ja näyttää siltä, että Judy on jo paikalla”, mieheni lisää.

”Niinkö? En näe hänen autoaan.”

”Joo, mutta valot ovat päällä. Hänen autonsa on varmaan autotallissa.”

Tihrustelen huurteisen tuulilasin läpi kohti taloa. Kun katson tarkemmin, näen yläkerran ikkunassa yksinäisen valon. Outoa. Eikö kiinteistönvälittäjän pitäisi sytyttää valot alakertaan, jos kerran

aikoo esitellä taloa? Koko alakerta on kuitenkin pimeänä. Vain yläkerrassa palaa valo.

Värähdän taas kylmästä.

”Mennään nyt”, Ethan sanoo. ”Meidän on parempi mennä sisälle. Emmehän me voi viettää koko yötä autossa. Bensa loppuu ja palellumme hengiltä.”

Se ei kuulosta houkuttevalta. Alan jo katua koko matkaa. Mitä oikein ajattelin, kun lähdin tänne? Mutta Ethan rakastaa tätä taloa. Ehkä kaikki järjestyy vielä.

”Hyvä on”, sanon. ”Kävellään.”

2. LUKU

Voi Luoja, miten kylmä ulkona onkaan.

Kun avaan Bemarkin matkustajan puoleisen oven, alan katua syvästi lupaustani kävellä talolle. Ylläni on Ralph Laurenin polviin ulottuva villakangastakki, mutta se voisi yhtä hyvin olla paperia. Kylmä viima tuntuu puhaltavan suoraan lävitseni, vaikka vedän hupun päähäni.

Jalkani ottavat silti eniten lukua. Minulla on nahkasaappaat, mutta ne eivät ole *talvisaappaat*. Ne kasvattavat pituuttani tarvittavat kahdeksan senttiä ja näyttävät upeilta sinisten pillifarkkujen kanssa, mutta eivät suojaa jalkojani puolen metrin korkuisilta lumikinoksilta.

Miksi ihmeessä ostin tyylikkääst saappaat, joita ei voi edes käyttää saappaina? Alan yhtäkkiä katua syvästi kaikkia elämänvalintojani. Äiti sanoi aina, että kotoa ei kannata lähteä kengissä, jossa ei voi kävellä kahta kilometriä.

”Oletko okei, Tricia?” Ethan kysyy. ”Eihän sinulla ole kylmä?”

Mieheni otsa kurtistuu, kun hän katselee kalisevia hampaitani ja sinertäviä huuliani. Hänellä on päällään viime kuussa ostamansa musta laskettelutakki, ja vaikka en näe hänen jalkojaan, olen melko varma, että *hänen* saappaansa ovat paksut ja lämpimät. Haluaisin kuristaa hänet, mutta siinä tapauksessa minun pitäisi vetää käteni

syvistä taskuistani ja palelluttaa ne, koska minulla ei ole hansikkaita, toisin kuin miehelläni. Pakko myöntää – Ethan on varustautunut minua paremmin.

”On minulla vähän kylmä”, vastaan. ”Saappaani eivät ole lumenkestävät.”

Ethan katsoo omia kenkiään ja kääntyy sitten puoleeni. Hetken harkittuaan hän kiertää auton ja polvistuu viereeni. ”Okei, hyppää selkään.”

Unohtakaa kaikki edellä sanottu. Rakastan miestäni. *Todella.*

Ethan kantaa minut reppuselässä ohi lumen peittämän MYYTÄVÄNÄ-kytlin etuovelle asti. Kuisti on pysynyt enimmäkseen suojassa lumelta, ja siellä hän laskee minut varovasti alas. Sitteen hän pudistaa lumihiutaleita kosteilta, vaaleilta hiuksiltaan ja räpyttelee vesipisarat silmäripsistään.

”Kiitos.” Hymyilen ihastellen vahvaa ja komeaa miestäni. ”Olet sankarini.”

”Mielihyvin.” Sitten hän kumartaa. *Hurmaavaa.* Rakastan tätä vastanaineiden kuherteluvaihetta.

Ethan vetää villahansikkaat kädestään ja painaa ovikelloa peukalollaan. Kilinä kaikuu talossa. Odotamme pitkään, mutta emme kuule sisältä askelten ääniä.

Toinen outo asia on se, että talon alakerta on täysin pimeänä. Näimme molemmat valon yläkerrassa, joten oletimme jonkun olevan paikalla. Uskoimme, että se oli Judy. Mutta jos Judy olisi täällä, hän olisi varmasti alakerrassa eikä yhdessä yläkerran makuuhuoneista. Alakerrassa on kuolemanhiljaista.

”Ehkä omistajat ovat kotona”, Ethan sanoo kurottaen kaulaansa kohti kartanon yläkertaa.

”Ehkä...”

On tässä muutakin kummallista. Pihalla ei näy yhtäkään autoa. En tosin näe kovin kauas. Lumimyrskyn aikana omistajan auto

olisi tietenkin autotallissa. Judy ei todennäköisesti parkkeeraisi autotalliin, joten kaikki viittaa siihen, ettei hän ole vielä saapunut.

Ethan soittaa uudelleen ovikelloa, ja minä vedän puhelimeni käsilaukusta. ”Judyta ei ole tullut viestejä”, ilmoitan. ”Minulta tosin hävisi kenttä parikymmentä minuuttia sitten. Ehkä hän yrittää tavoitella meitä tälläkin hetkellä.”

Ethan kaivaa puhelimensa taskusta ja kurtistaa kulmiaan näytölle. ”Minullakaan ei ole kenttää.”

Talossa on yhä täysin hiljaista. Ethän kävelee ikkunalle oven viereen ja suojaa silmiään käsillä nähdäkseen sisälle. Hän pudistaa päätään.

”Alakerrassa ei todellakaan ole ketään. Talo taitaa olla tyhjillään.” Hän kohauttaa hartioitaan. ”Ehkä Judy jätti valot päälle yläkertaan, kun kävi täällä viimeksi.”

Se ei kuulosta Judyn tapaiselta. Judy Teitelbaum on raudanluja ammattilainen. Hän on esitellyt asuntoja jo ennen syntymääni, ja jokainen paikka, jonka hän on meille näyttänyt, on ollut putipuhdas. Hän siivoaa asunnot varmasti itse. Minua hirvittää edes koskea mihinkään hänen näytöissään. Judy saisi varmasti kohtauksen, jos laskisin lasin pöydälle ilman lasinalusta. Joten ei, en usko, että hän jättäisi lähtiessään valoja yläkertaan. Mutta minun on vaikea keksiä parempaakaan selitystä.

Ethan nykii toppatakkinsa kaulusta, ja minä kiedon kädet tiukemmin ympärilleni. ”No, en tiedä, mitä meidän pitäisi tehdä. Hän ei selvästikään ole täällä.”

Huokaisen turhautuneena. ”Hienoa. Mitä meidän siis pitäisi tehdä?”

”Odotas...” Ethan laskee katseensa kynnysmattoon, jonka koristeellinen TERVETULO-teksti on osittain lumen peitossa. ”Ehkä jossain on vara-avain.”

Se ei ole kynnysmaton alla – paikka olisi liian ilmiselvä – mutta

etsimme perusteellisemmin, kunnes löydämme avaimen oven viereisen kukkaruukun alta. Avaimen pinta tuntuu kädessäni kylmältä ja hieman kostealta.

”No niin...” Kohotan kulmiani Ethanille. ”Mennäänkö sisälle ilman Judyä? Luuletko, että se ei haittaa?”

”Tehdään niin. Emme voi tietää, kuinka kauan hänellä kestää. Muutenhan me jäädyimme tänne.” Ethan kietoo käsivartensa suojelevasti hartioideni ympärille. ”Enkä halua, että saat keuhko-kuumeen.”

Mieheni on oikeassa. Koska kenttää ei ole ja automme hautautuu yhä syvemmälle lumeen, tarvitsemme suojaa. Talossa olemme ainakin turvassa.

Sovitan avainta lukkoon ja tunnen sen kiertyvän. Lasken käteni jääkylmälle ovinupille. Yritän kääntää sitä, mutta ovi ei aukea. Hitto vie. Katson avainta, joka on yhä lukossa. ”Onkohan se takalukossa?”

”Anna minun yrittää.”

Astun syrjään antaakseni Ethanin kokeilla. Hän kääntelee avainta lukossa ja kiskoo ovinuppia. Ei tapahdu mitään. Hän astuu hetkeksi taaksepäin, tarttuu taas ovinuppiin ja heittäytyy koko painollaan raskasta puuovea vasten. Ovi narahtaa äänekkäästi ja aukeaa.

”Sinä teit sen!” Sankarini. *Voi herttinen sentään.*

Talossa on säkkipimeää. Ethan napsauttaa valokatkaisinta, ja ehdin jo ahdistua, kun mitään ei tapahdu. Mutta sitten kattovalot välähtelevät päälle. Luojan kiitos, talossa on sentään sähköt. Valo on himmeää, koska suurin osa hehkulampuista on luultavasti palanut, mutta se riittää valaisemaan laajan olohuoneen.

Suuni valahtaa auki.

Ensinnäkin olohuone on valtava, ja avoin pohjaratkaisu saa sen tuntumaan vielä suuremmalta. Koska olemme asuneet jo

vuosia Manhattanilla, melkein kaikki näkemämme talot tuntuvat meistä valtavilta. Mutta tämä on jo melkein jonkin museon kokoluokkaa. *Lentokentän* kokoluokkaa. Ja vaikka neliöitä on valtavasti, korkeiden kattojen vuoksi tila tuntuu itseään suuremmalta.

”Voi hemmetti”, Ethan henkäisee. ”Tämä paikka on aivan uskomaton. Ihan kuin katedraali.”

”Niin on.”

”Eikä tästä pyydetä paljon mitään. Talo näyttää ainakin neljä kertaa pyyntihintaa kalliimmalta.”

Nyökkään miehelleni, mutta tunnen taas kuvotusta vatsan pohjassani. *Tässä talossa on tapahtunut kauheita.*

”Ehkä talo on homeessa”, Ethan pohtii. ”Tai perustukset ovat rapistuneet. Meidän pitää palkata joku tarkastamaan talo ennen kuin allekirjoitetaan sopimus.”

En vastaa. En sano miehelleni, että toivon talon olevan homeessa, perustusten olevan romahtamaisillaan tai mitä tahansa syytä, jonka takia voin kieltäytyä asumasta täällä, sillä en halua kuulostaa joltain sekopäältä, joka ei halua miehensä ihannetaloa vain siksi, että hänellä on siitä *ikävä tunne*.

Mutta on tässä talossa muutakin outoa.

Se on täysin kalustettu. Olohuoneessa on kulmasohva, lepo-tuoli, sohvapöytä ja täyteen ahdettuja kirjahyllyjä. Kävelen kauniin ruskean nahkasohvan luo ja pyyhkäisen sormellani yhtä tyynyistä. Nahka tuntuu jäykältä, kuin kukaan ei olisi istunut sohvassa vuosikausiin, ja sormeni värjäytyy mustaksi vuosien aikana ker-tyneestä pölystä.

Jotkut näkemistämme taloista ovat olleet kalustettuja, koska omistajat ovat asuneet niissä yhä. Ne näyttivät asutuilta, toisin kuin tämä talo. Olohuoneen kalusteiden päällä on paksu pölykerros. Eivätkä nämä kalusteet näytä sellaisilta, joita ihmiset jättävät jälkeensä muuttaessaan. Nahkasohva on luultavasti kymme-

nien tuhansien dollarien arvoinen. Ja kuka muka luopuisi muuttaessaan kaikista kirjoistaan?

Lattiakin näyttää pölyiseltä, kuin kukaan ei olisi kävellyt täällä aikoihin. Kohotan katseeni, ja huomaan joka nurkassa paksuja hämähäkinseittejä. Voin melkein kuvitella hämähäkit vaanimassa seiteissään ja odottamassa, että voivat upottaa kyntensä minuun.

Tuo kaikki puhuu sen puolesta, ettei Judy ole käynyt täällä. Hän ei ikinä jättäisi taloa näin pölyiseksi. Ja entä hämähäkinseitit? Ei missään nimessä. Vain hänen kuolleen ruumiinsa yli.

Käännyn Ethanin puoleen kertoakseni hänelle ajatukseni, mutta mieheni näyttää olevan muissa maailmoissa. Takanreunuksen yllä roikkuu valtava naisen muotokuva. Ethan tuijottaa sitä oudon synkkä katse silmissään.

”Hei”, sanon. ”Mitä nyt?”

Ethanin vaaleat silmäripset värähtävät. Hän näyttää yllättyvän siitä, että seison yhtäkkiä hänen vieressään, aivan kuin olisi unoh-
tanut minun olevan täällä. ”Ai. Öh, ei mitään. Minä vain... mie-
tin, ketä tuo taulu esittää.”

Seuraan hänen katsettaan. Muotokuva on valtava, paljon luonnollista kokoa suurempi. Ja maalauksen nainen on hätkähdyttävä ilmestys. En keksi parempaakaan tapaa kuvailla häntä. Jos hänen näköisensä ihminen kävelisi kadulla vastaan, häntä kääntyisi katsomaan toistamiseen. Nainen näyttää noin kolmikymppiseltä, ja hänellä on suorat, hieman hartiodien alapuolelle ulottuvat hiukset. Aluksi hiukset näyttivät minusta kastanjanruskeilta, mutta kun kallistan päätäni, niiden sävy muuttuu kirkkaanpunaiseksi. Naisen iho on kalpea ja virheetön, mutta maalauksissa ihmisillä on tietysti aina täydellinen iho. Naisella on vangitseva katse, ja hänen silmänsä ovat niin kirkkaan vihreät, että ne näyttävät melkein porautuvan ulos kankaasta.

”Ehkä hän on edellinen asukas?” huomautan.

Ethanin huulet vääntyvät irvistykseseen. ”Voiko kukaan olla niin itserakas, että ripustaa oman kuvansa seinälle?”

”Tarkoitatko, ettet halua minun ripustavan itseäni esittävää maalausta uuteen kotiimme?” kiusoittelen.

Ethan vilkaisee minua ja hymyilee epävarmasti. Jokin maalauksessa on järkyttänyt häntä, eikä hän näytä haluavan puhua siitä.

Kävelen takan viereen kirjahyllyn luo. En riisu villakangastakkiani, koska sisällä on aivan liian kylmä. Talon aiempi asukas on selvästi ollut innokas lukija, koska olohuoneessa on monta hyllyä pullollaan kirjoja. Vilkaisen kirjojen selkämyksiä siltä varalta, että joudumme viipymään täällä pitkään ja tarvitsen jotain viihdykettä. Yksi hylly on täynnä kirjoja, joissa kaikissa lukee täsmälleen sama nimi:

Pelon anatomia.

Tunnen kylmiä väreitä selässäni ja puristan takkia tiukemmin ympärilleni. Sitten nappaan hyllystä yhden kovakantisista kirjoista. Se on yhtä pölyinen kuin kaikki muukin täällä. *Pelon anatomia*, kirjoittanut Adrienne Hale. Lyhenne nimen vieressä kertoo, että kirjailija on lääkäri ja lääketieteen tohtori. Kannessa näkyy verta valuva veitsi. Mahtavaa. Juuri sitä, mitä halusinkin juuri nyt nähdä.

Käännän kirjan ympäri. Takakansi on täynnä ylistäviä sitaatteja tunnetuilta kirjailijoilta ja asiantuntijoilta. Vasemmassa alakulmassa on kuva kirjailijasta. Sama kuva, joka roikkuu takanreunuksen yllä.

”Ethan”, sanon. ”Katso tätä.”

Mieheni irrottaa katseensa muotokuvasta ja kävelee kirjahyllyn luo. Hän vilkaisee kirjan takakantta olkani yli. ”Adrienne Hale”, hän lukee. ”Eikös hän ollut se psykologi, joka murhattiin?”

Ethan on oikeassa. Kolme vuotta sitten tohtori Adrienne Halen katoaminen oli iso uutinen. Varsinkin, koska se tapahtui

pian hänen populaaripsykologisen kirjansa julkaisun jälkeen. Kirja pysyi kuukausia *New York Timesin* bestseller-listan ykkösenä. Tuntui, että kaikki olivat lukeneet sen. Luin sen itsekin. Tietysti kirjan menestys johtui pitkälti tohtori Halen sensaatiomaisesta katoamisesta.

”Hän katosi”, korjaan Ethania. ”Hänen ruumistaan ei kai koskaan löydetty.”

Ethan nappaa kirjan kädestäni ja alkaa selata sitä. ”Kyllä hänet taidettiin löytää. Ruumis ajautui johonkin rantaan.”

”Ehkä.” Adrienne Hale hävisi uutisista pari vuotta sitten, ja samoihin aikoihin hänen kirjansa putosi myyntilistoilta. ”Sinähän luit tämän teoksen, eikö niin?”

Ethanin katse on yhä kirjassa. Hän pudistaa päätään. ”Vihaan populaaritieteellisiä pilipalikirjoja.”

”Ei, tämä on oikeasti hyvä.” Tökin avonaista kirjaa sormellani. ”Se kertoo tohtori Halen potilaista, jos muistat? Heidän kamalista kokemuksistaan ja siitä, miten he selvisivät niistä.”

”Joo, ei kiinnosta.” Ethan laskee kirjan hyllylle selvästi aiheeseen kyllästyneenä. Mieheni ei ole kovinkaan innokas lukija. ”Hänen poikaystävänsähän tappoi hänet. Sen minä muistan. Mies oli joku teknologia-alan tyyppi tai jotain vastaavaa.”

”Poikaystävää syytettiin, mutta häntä ei muistaakseni tuomittu.”

”Luultavasti hän silti teki sen.”

”Varmaan.” Nyökkään. ”Maailma on täynnä sekopäisiä miehiä.”

Ethan tarttuu käteeni ja vetää minut puoleensa, ja tunnen hänen lämpimän hengityksensä poskellani. ”Etkö ole iloinen, että pelastin sinut niiltä ääliöiltä?”

Pyöräytän silmiäni, mutta ei hän ihan väärässäkään ole. Olen seurustellut elämäni aikana muutaman ääliön kanssa. Kukaan heistä ei ollut yhtä hengenvaarallinen kuin tohtori Halen poikaystävä, mutta yksi petti minua parhaan ystäväni kanssa. Se oli

kuin suoraan jostain b-luokan leffasta. Ethan sen sijaan on ollut minulle ehdottoman uskollinen. Hän ei edes vilkuile muita naisia, vaikka *he* kyllä vilkuilevat häntä.

”Onkohan tämä hänen talonsa?” kysyn. ”Tohtori Adrienne Halen?”

”Luultavasti.” Ethan katsoo taas muotokuva. ”Hänen tai jonkun, joka on kehittänyt häneen vaarallisen pakkomielteen.”

Palelen yhä, vaikka minulla on takki päällä. Hieron käsiäni yhteen saadakseni niihin edes vähän lämpöä. Jos olemme täällä vielä kauan, voimme ehkä selvittää, miten lämmityksen saa päälle. Mieheni on hyvä sellaisissa jutuissa. ”Eikö sinua häiritsisi asua kuolleen naisen talossa?”

”Ei oikeastaan.” Ethan kohauttaa harteitaan. ”Kaikki kuolevat joskus, vai mitä? Ellei osta upouutta taloa, joku on melko varmasti asunut siellä aiemmin. Joten mitä väliä sillä on?”

Opin yhä hauskoja faktoja uudesta aviomiehestäni: hän *ei* ole kiinnostunut henkimaailman asioista.

Katseeni harhailee takaisin kirjahyllyyn ja kirjaan, jonka Ethan jätti huolimattomasti hyllyn päälle. Adrienne Hale tuskin arvostaisi sitä, että joku sekoittaa hänen hyllynsä järjestyksen ja sotkee talon energioita. Nappaan kirjan ja asetan sen hyllyyn samaan paikkaan, josta Ethan otti sen. Toivottavasti tekoni lepyttää tohtorin haamun edes hetkeksi, vaikka hänen tappajansa onkin yhä vapaalla jalalla.

Vatsani kurnii nolostuttavasti. ”Milloin luulet Judyn saapuvan? Kuolen nälkään.”

”Ei aavistustakaan.” Ethan vilkaisee Rolexiaan. ”Käyn katso-massa, onko hänen autonsa tallissa.”

Ethan lähtee etsimään autotallin ovea. Minä lasken katseeni lattiaan. Lankut ovat niin likaiset, etten haluaisi kävellä täällä paljain jaloin – jalkapohjani mustuisivat hetkessä. Mutta kun katson lattiaa

tarkemmin, huomaan kirjahyllyn edessä erilaisen pölykuvion. Se näyttää melkein...

Jalanjäljeltä.

Hiivin lähemmäs nähdäkseni paremmin ja siristelen silmiäni hämärässä. Se tosiaan näyttää jalanjäljeltä. Asetan saappaani jäljen viereen. Jäljen jättäjällä on ollut paljon suuremmat jalat kuin minulla. Voisiko jälki olla Ethanin? Se saattaa olla mieheni kookoa, mutta en huomannut, että hän olisi seisonut aiemmin tässä.

"Autotalli on tyhjä." Ethan ilmestyy keittiön viereisestä ovesta ja pyyhkäisee olaltaan jotain, joka näyttää hämähäkinseitiltä. "Judy ei ole täällä."

Värähdän, vaikka minulla on yhä takki päällä. "Hei, tule katsomaan tätä."

Ethan kävelee luokseni, ja huomaan, että jätämme omia jälkiämme joka paikkaan. "Mitä? Mikä hätänä?"

"Onko tuo jalanjälki?"

Ethanin silmät kaventuvat, kun hän tutkii lattian pölykuviota. "Ehkä."

"Kuka sen on jättänyt?"

"En tiedä. Judy?"

Kohotan kulmiani. "Luuletko tosiaan, että Judy käyttäisi koon 43 kenkiä?"

Ethan huokaisee, ja hänen hengityksensä höyryää kylmässä olohuoneessa. "Ehkä jäljen on jättänyt joku, joka kävi katsomassa taloa."

Mutta Judy ei näyttäisi kenellekään näin pölyistä taloa. Katseeni kiertää lattiaa, mutta en näe missään samanlaisia, yhtä selkeitä jälkiä.

"Milloin luulet, että Judy ehtii tänne?"

Ethan kurtistaa kulmiaan. "En usko, että Judy tulee tänne tänään, Tricia."

”Hän ei jättäisi meitä pulaan.”

”Niin, mutta ulkona on lumimyrsky. Mekin pääsimme tänne hädin tuskin, ja lunta tupruttaa koko ajan lisää. Oikeastaan Judy toimi vastuuttomasti, kun edes sopi näytön tälle illalle.”

”Eli...” Pureskelen peukalonkynttäni. ”Luuletko, että voimme jäädä tänne jumiin? Koko yöksi?”

Käännämme yhtä aikaa katseemme kohti maisemaikkunoita. Lunta sataa nyt sakeammin kuin aiemmin. Aivan kuin taivaalta romahtaisi päällemme valkoinen seinä. Auto on luultavasti jo hautautunut lumeen, eikä se pärjännyt kinoksille kovin hyvin alun perinkään.

”Voi olla”, Ethan sanoo. ”Mutta älä huoli. Katso nyt tätä paikkaa – veikkaan, että keittiö on täynnä ruokaa. Ja vaikka ei olisikaan, meillä on se hätävarapakkaus, jota säilytän takakontissa, kuten toivoit. Eikös siinä ole energiapatukoitakin?”

”Öh... taitaa olla...”

”No, mennään siis syömään jotain.”

Ethan harppoo päättäväisesti kohti keittiötä. On uskomatonta, ettei tilanteemme huoleta häntä vähääkään – vaikka olemme jumiassa vieraassa talossa, joka on täynnä hämähäkinseittejä ja vieraita jalanjälkiä. Mutta sellainen Ethan on. Hän on aina itsevarma. Ja sitä piirrettä minä hänessä rakastan.

Joten seuraan tuoretta aviomiestäni keittiöön. En saa kuitenkaan karistettua tunnetta, että muotokuva tuijottaa minua vihreillä silmillään takan yläpuolelta.

3. LUKU

AIEMMIN

ADRIENNE

Paige kiroilee itsekseen kompastuessaan irtonaiseen tiileen ulko-ovelleni johtavalla kävelytiellä. Katselen häntä ikkunasta ja mietin, pitäisikö minun soittaa jollekulle ja korjauttaa tiili. En halua kenenkään kompastuvan siihen ja taittavan nilkkaansa, jolloin minä olisin vastuussa siitä. Lain edessä, siis. Jos Paige kaatuisi, se olisi hänen oma syynsä. Hän pysyisi paljon paremmin pystyssä, jos ei pitäisi toisessa kädessä kirjekuorta ja selaisi toisella puhelintaan – kahdeksan sentin korkokengissä.

Paige on ollut kirjallisuusagenttini viimeiset viisi vuotta, enkä ole koskaan nähnyt häntä ilman puhelinta. On mahdollista, että se on jo sulautunut kiinni hänen kämmeneensä. Olen varma, että olen joskus kuullut taustalta suihkun kohinaa, kun olen keskustellut hänen kanssaan puhelimesta. Kerran kuulin, kun hän veti vessan. Kun puhumme kasvokkain, hän vilkuilee minua toisinaan näytön yli, mutta vain ohimennen.

Paige tunkee kirjekuoren kainaloonsa soittaakseen ovikelloa. Se on tarpeetonta, koska näin hänen Audinsa kaartavan pihalleni,

mutta hän ei tiedä sitä. Ovikellon kilinä kaikuu talossa, enkä minä pidä kiirettä kävellessäni ulko-ovelle. Paigella saattaa olla kiire, mutta minulla ei. Minulla on koko aamu aikaa ennen ensimmäisen potilaani saapumista.

Raotan ovea ja näen tiukasti puhelimensa näyttöä tuijottavan Paigen. Hänen yleensä täydelliset raidoitettut hiuksensa ovat ajomatkan jäljiltä hieman pörrössä, mutta muuten hän näyttää moitteettomalta mustassa silkkipimekossaan ja teräväkärkisissä korkokengissään.

”Adrienne!” Agenttini kasvoille leviää hymy, kun hän huomaa minut, mutta ei vielä kukaan laita puhelintaan pois. ”Mitä kuuluu?”

Mitä kuuluu? Kaksi maailman turhinta sanaa. Kukaan ei oikeasti halua kuulla vastausta siihen. Eikä kukaan koskaan vastaa totuudenmukaisesti. ”Than hyvää, Paige.”

Agenttini vaikenee hetkeksi odottaen, että minäkin sanoisin jotain kohteliasta. Kun käy selväksi, etten aio tehdä niin, hän heilauttaa kevyesti puhelinta vasemmassa kädessään. ”Anteeksi, että olen myöhässä. Navigaattorini lakkasi toimimasta. Täällä on tosi huono kenttä.”

”Niin”, vastaan myötätuntoisesti. ”Niin on.”

Asun sen verran syrjässä, että kenttä ei täysin kannan tänne asti. Minulla on talossa pieni tukiasema ja WiFi-verkko, mutta sammutin molemmat Paigea odottaessani. Haluan agenttini jakamatoman huomion, kun hän käy täällä. Minä en koskaan tuijottaisi puhelintani, kun minulla on asiakkaita. Enkä nauti siitä, että joudun kilpailemaan Paigen huomiosta.

Astun taaksepäin ja päästän Paigen sisään. Paige on ollut täällä aiemmin vain kerran, ja hän vetää henkeä nähdessään talon valtavat mittasuhteet. Olohuone tekee häneen vaikutuksen. Paige asuu Manhattanilla, luultavasti ahtaassa pikku kopporossa, joka maksaa omaisuuden.

”Sinulla on upea koti”, hän huokaa. Hän on niin ällistynyt, että laskee puhelimensa alas. ”Niin tilava.”

”Kiitos.”

Paigen katse kiertää nahkasohvasta antiikkisiin kirjahyllyihin ja yläkertaan johtavaan kierreportaikkoon. Hän voisi lopettaa kohteliaisuudet siihen, mutta se ei olisi Paigen tapaista. Sen sijaan hänen on pakko lisätä: ”Asutko tosiaan täällä ihan yksin?”

Hän tietää, etten ole naimisissa. Minulla ei ole lapsia, ja vanhempani kuolivat kauan sitten. ”Asun. Ihan yksin.”

”Huhhuh...” Agenttini raaputtaa poskeaan. ”Minua pelottaisi asua täällä. Siis keskellä ei mitään. Ilman kunnollista kenttää. Kuka tahansa voisi tulla sisään ja...”

Paige ei ole ensimmäinen, jolle pälkähtää päähän jotain tuolaista. Jos minulla olisi läheisiä sukulaisia tai ystäviä, he olisivat varmasti huolissaan. Mutta minä en ole huolissani.

”Onko sinulla hälytysjärjestelmää?” hän kysyy.

Kohotan olkapäätäni. ”Ovissa on lukot.”

Paige katsoo minua kuin olisin menettänyt järkeni. Minulla on täällä kuitenkin turvallinen olo. Eristyneisyys ei välttämättä tarkoita vaarallista. Tänne johtavaa pikkutietä on niin vaikea havaita päätieltä, että useimmat eivät edes huomaa sitä ajaessaan ohi. Ja minä tarvitsen ylimääräistä tilaa, koska talo toimii myös työtilanani. Kirjoitan täällä, ja talossa on myös huone, jossa otan vastaan potilaitani.

Olen pettynyt Paigen arvostelukykyyn, vaikka en olekaan ylättynyt. Moni voisi varmasti arvostella hänenkin valintojaan. Jos hän ei olisi pyöräyttänyt paria pentua, hän olisi voinut edetä urallaan pitemmälle. Eikä joutuisi mielistelemään minunlaisiani.

Hän käyttää myös aivan liikaa meikkiä. En luota naisiin, jotka peittävät kasvonsa paksulla meikkivoidekerroksella.